నిర్ణయం

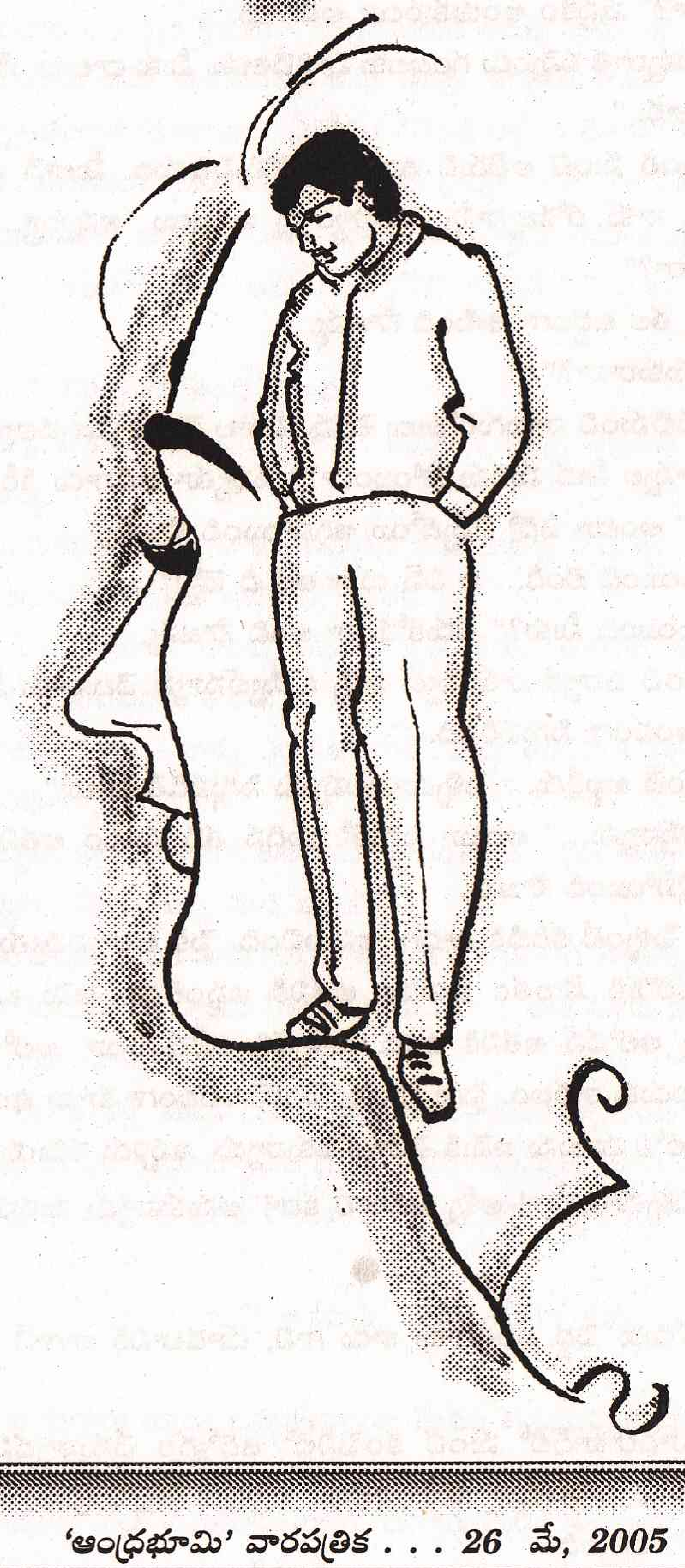

'ఆంధ్రభూమి' వారపత్రిక . . . 26 మే, 2005

"సార్... మీ పుస్తకం!"

తన సీటులో కూర్చుని పనిచేసుకుంటున్న కిరీటి తలెత్తి చూశాడు. ఎదురుగా అతని కొలీగ్ సౌజన్య నిలబడివుంది. ఆమె చేతిలో అతనిచ్చిన పుస్తకం!

"చదివారా?" పుస్తకం అందుకుంటూ అడిగాడు.

"ఆఁ... నిన్నరాత్రి పన్నెండు గంటలకు పూర్తిచేశాను. మీకు చాలాథా ్క్స్! మంచి పుస్తకాన్ని నాచే చదివింపజేశారు."

"మీకు ఇంత మంచి అభిరుచి ఉండటం గొప్పవిషయం. మీలాగే నాకూ పుస్తకాలంటే ప్రాణం. పుస్తకాలే నాకు లోకజ్ఞానాన్నీ, సంస్కారాన్నీ ఇచ్చాయి. అన్నట్టూ... మీరు చలంగారి 'మైదానం' చదివారా?"

లేదన్నట్లు తల అడ్డంగా ఊపింది సౌజన్య.

"రేపు తీసుకురానా?"

"నేను రేపటినుంచి నాలుగురోజులు శెలవు. చీరాల వెళ్తున్నాను. వచ్చాక తీసుకుంటాను."

"అమ్మానాన్నల మీద మనసు పోయిందా?" నవ్వుతూ అడిగాడు కిరీటి.

"కాదు..." అంటూ ఏదో చెప్పబోయి ఆగిపోయింది సౌజన్య.

"నాకర్థమయింది లెండి... ఐ విష్ యూ ఆల్ ది బెస్ట్!"

"ఏమర్థమయింది మీకు?" చిరుకోపంగా అంది సౌజన్య.

"ఊరి నుంచి వచ్చాక నాకు స్వీట్ ఇచ్చి ఓ స్వీట్‌న్యూస్ చెబుతారు మీరు."

సౌజన్య అందంగా సిగ్గుపడింది.

"ఇప్పట్నుంచే అక్కర్లేదు... పెళ్ళిచూపులప్పుడు సిగ్గుపడితే చాలు!"

"నేను వెళ్తున్నాను..." అంటూ సిగ్గుతో కందిన తన ముఖం అతనికి కనిపించకుండా తల తిప్పుకొని వెళ్ళిపోయింది సౌజన్య.

సౌజన్యకి పెళ్ళంటే కిరీటికి బాధగా అన్పించింది. పైకి అలా నవ్వుతూ మాట్లాడాడే కాని నిజానికి ఆమె మరొకరి సొంతం కావడం అతనికి ఇష్టంలేదు. ఆమె ఒప్పుకుంటే ఆమెని పెళ్ళిచేసుకోవాలన్న ఆలోచన అతనికి ఉంది. వాళ్ళిద్దరి అభిరుచులూ, ఆలోచనలూ, భావాలూ ఒక్కటే కావడం అందుకు కారణం. పైగా సౌజన్య ఎంతో అందంగా కూడా ఉంటుంది. సమయం చూసి తన మనసులోని మాటను ఆమెకి చెప్పాలనుకున్నాడు. ఇప్పుడు సమయం దాటిపోయింది. 'అయినా ఇంకా పెళ్ళిచూపులేగా! అన్నీ కుదరాలి కదా!' అనుకున్నాడు మనసులో.

●

"పెళ్ళికొడుకు పెద్ద అందగాడు కాదు గాని, చూడటానికి బాగానే ఉన్నాడనిపించింది సౌజన్యకి.

అతను హైదరాబాద్‌లో మంచి కంపెనీలో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడని విన్నది. అతన్ని వద్దనడానికి ఆమెకి ఏ కారణమూ కనిపించలేదు. అందుకే తల్లిదండ్రులు ఆమె అభిప్రాయం అడగగానే నచ్చాడని చెప్పింది.

తన గదిలో కూర్చుని ఉన్న సౌజన్యకి హాల్లో ఆమె తల్లిదండ్రులు అబ్బాయి పెద్దలతో మాట్లాడే మాటలు స్పష్టంగా వినిపించకపోయినా, తాము ఇవ్వవలసిన కట్నం గురించే వాళ్ళు చర్చించుకుంటున్నారని అర్థమైంది ఆమెకి. ఆమె మనసంతా అదోలా అయిపోయింది. కట్నం ఇచ్చి పెళ్ళిచేసుకోవడం ఆమెకి ఇష్టంలేదు. ఆమె చదివిన పుస్తకాలు ఆమెలో విజ్ఞతని, వివేకాన్ని, ఆదర్శ భావాల్ని పెంచాయి. కట్నం లేకుండా పెళ్ళిచేసుకునే ఆదర్శ పురుషుని జీవితంలో అడుగు పెట్టాలనుకుంది. అయితే ఆమె ఆలోచనల్ని ఆమె తండ్రి కొట్టిపడేశాడు. పెళ్ళప్పుడు కట్నం లేకుండా చేసుకున్నా- తర్వాత 'చూశావా... నీకోసం నేనెంత త్యాగం చేశానో?!' అని జీవితాంతం దెప్పుతూ ఉంటారని, అంతకంటే కట్నం తీసుకునేవాళ్ళే భార్యలను చక్కగా చూసుకుంటున్నారని, తన అనుభవంలో ఇటువంటి జంటల్ని చాలా చూశాననీ చెప్పాడు ఆమె తండ్రి.

"ఏమిటక్కా... అంత దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నావ్?" ప్రక్కనే కూర్చున్న ఆమె చెల్లెలు ఉమ అడిగింది.

"ఏం లేదు..." నిర్లిప్తంగా అంది సౌజన్య.

ఇంతలో తల్లి లోపలికి రావడం చూసి, "అమ్మా... నన్ను ఎంతకు అమ్ముతున్నారు?" అని అడిగింది సౌజన్య.

ఉమ కల్పించుకుని, "డబ్బు వాళ్ళు ఇవ్వడం లేదు కాబట్టి నీ ప్రశ్న తప్పు. 'ఎంత ఇచ్చి నన్ను వదిలించుకుంటున్నావు?' అని అడగాలి!" అంది.

"చాల్లే... మీ మాటలు! ఇంట్లో శుభకార్యం జరుగుతూంటే అలాంటి మాటలు మాట్లాడకూడదు" మందలించింది శాంత.

"సరే... మాట్లాడం గాని- వాళ్ళు ఎంత అడిగారో, మీరు ఎంతకు ఒప్పుకున్నారో చెప్పమ్మా!" అంది సౌజన్య అర్థింపుగా.

"వాళ్ళు కట్నమే కాస్త ఎక్కువగా అడిగారు. లాంఛనాలు వద్దట. పెళ్ళి సింపుల్‌గా గుడిలో చేసినా చాలట. బట్టలు, నగలు అన్నీ మన ఇష్టం!"

"అదే... ఆ కట్నమే ఎంత అడిగారు?" ఆత్రుతగా అడిగింది సౌజన్య.

"అవన్నీ నాకెందుకు? అబ్బాయి నీకు నచ్చాడు కదా... అదే మాకు కావల్సింది! మిగిలిన విషయాలన్నీ నాన్నగారు చూసుకుంటారు."

"నీవు చెప్పకపోతే వెళ్ళి పెళ్ళికొడుకునే అడిగేస్తాను" బెదిరిస్తూ అంది సౌజన్య.

సౌజన్య వైపు భయంగా చూసి, "ఏం పిల్లలో మీరు? మిమ్మల్ని చూసి మేము భయపడాల్సి వస్తోంది!" అని, బయటినుంచి లోపలికి ఎవరూ రావడం లేదని నిర్ధారించుకుని, "రెండు లక్షలు అడిగారు!" అంది శాంత.

"రెం..డు.. ల..క్ష..లా..?" ఒక్కో అక్షరాన్నీ ఒత్తిపలుకుతూ కళ్ళు పెద్దవి చేసి అడిగింది సౌజన్య.

"అవును. నాన్నగారు కూడా ఒప్పుకున్నారు. మేము అనుకున్నదానికంటే ఓ యాభైవేలు ఎక్కువే అడిగినా, డబ్బుకి వెనకాడి కాళ్ల దగ్గరికి వచ్చిన సంబంధాన్ని కాదనకూడదు కదా!"

"మరి, ఆ డబ్బు ఎలా సమకూరుస్తారు? తర్వాత మీరేం తింటారు? ఉమ పెళ్ళి ఎలా చేస్తారు?" అయోమయంగా చూస్తూ అడిగింది.

"ఇలా ఆలోచించి మనసు పాడుచేసుకుంటావనే నేను చెప్పలేదు. నా మాట విని మనసులో ఎలాంటి ఆలోచనలూ పెట్టుకోకుండా కమ్మని కలలు కంటూ ఈ నెలరోజులూ గడిపెయ్. అంతా మంచే జరుగుతుంది" అంటూ వెళ్లిపోయింది శాంత.

ఆరోజు రాత్రి తండ్రితో ఎంతో వాదించింది సౌజన్య. ఆయన ఆమెకు నచ్చచెప్పలేదు సరికదా... అసలు ఆమె మాటల్ని కూడా పట్టించుకోలేదు.

"నేను ఏది చేసినా నా పిల్లల జీవితాలు బాగుండాలనే చేస్తాను. ఆదర్శాలు ఉండటం మంచిదే కాని- 'అన్నీ అనుకున్నట్లు జరగవు' అన్న విషయం కూడా తెలుసుకోవాలి నీవు. ఇకపై కట్నం గురించి ఇంటిలో ఎలాంటి డిస్కషన్స్ జరగకూడదు. నా పాట్లేవో నేను పడతాను. నన్ను వదిలెయ్యండి!" అంటూ మరే వాదనలకూ అవకాశం ఇవ్వలేదు ఆయన.

సౌజన్య మనసులోనే బాధపడసాగింది.

●

ఆఫీసులో సౌజన్య ఎప్పటిలా ఉత్సాహంగా ఉండటం లేదని తోచింది కిరీటికి.

'బహుశా ఆమెకి చూసిన సంబంధం కుదరలేదేమో..!' అనుకున్నాడు. సంతోషపడ్డాడు కూడా. అయితే ఆరోజు సాయంత్రం తనకు పెళ్ళి కుదిరిందని సౌజన్య చెబితే ఆశ్చర్యపోయాడు.

"అయితే ఎందుకంత డల్‌గా కనిపిస్తున్నారు? నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ ఉండాలి ఈ సమయంలో!" అన్నాడు.

"అమ్మానాన్నల్ని వదలి వెళ్లాలంటే బాధగా ఉంది" అంది- అతనికి అసలు విషయం చెప్పడం ఇష్టంలేక.

"అది సహజం. ఆడవాళ్ళకు తప్పని పరిస్థితి ఇది. అంతెందుకు- మీరు హైదరాబాద్ వెళ్లిపోతారంటే నాకే ఏదోలా ఉంది!" అన్నాడు. అలా అంటున్నప్పుడు అతని కంట్లో నీరు తిరిగింది.

"ఈ విషయం ఆఫీసులో ఎవరికీ చెప్పకండి! మెల్లగా నేనే చెప్తాను..." అంటూ తన సీటు వద్దకు వెళ్లిపోయింది సౌజన్య.

భారమైన మనసుతో ఆమె వెళ్లిన వైపే చూస్తూండిపోయాడు కిరీటి.

●

కళ్యాణ మండపంలో తనకు కేటాయించిన గదిలో కూర్చుని పుస్తకం చదువుకుంటోంది సౌజన్య. ఇంతలో ఉమ లోపలికి వచ్చి-

"అక్కా... నాన్న పెళ్ళికొడుకు వాళ్ళకు లక్షన్నర రూపాయలే ఇచ్చారట! ఎంత ప్రయత్నించినా మిగిలిన డబ్బు సర్దలేకపోయారట! ఆ యాభైవేలు తమకు అందేవరకు విడిది నుంచి కదలమని పెళ్ళికొడుకు అన్నాడట!" అంది.

సౌజన్య అయోమయంగా చెల్లెలి వైపు చూస్తూ "నీవు విన్నది నిజమేనా?" అని అడిగింది.

"నిజమే అక్కా! అమ్మ నాతో చెప్పి ఏడ్చింది. నాన్న హడావుడిగా బయటకు వెళ్లిపోయారు. ఎక్కడికి పోతున్నారో ఎవరికీ చెప్పలేదు."

సౌజన్య నీరసంగా మంచంపై కూర్చుని టైము చూసింది. ఏడు గంటలు చూపిస్తోంది వాచ్. 'తెల్లవారుఝామున రెండు గంటలకు ముహూర్తం. 'నాన్న ఆ డబ్బు ఎక్కడి నుంచి తెస్తారు ఈ ఆఖరి నిమిషంలో? అదీ... రాత్రిపూట!' అనుకుంది. తమ తాహతుకి మించి అంత కట్నం ఇచ్చేందుకు ఒప్పుకున్నందుకు, ఆర్భాటంగా పెళ్ళి ఏర్పాట్లు చేసినందుకు ఆమెకి తండ్రిపై చిరాకుతో పాటు కోపం కూడా వచ్చింది. పెళ్ళికొడుకు ప్రవర్తన తలచుకుంటూంటే ఆమెలో అసహనం పెరగసాగింది.

అలాగే మంచంపై వాలిపోయింది అలసటగా.

●

కథా నిలయం
5799
శ్రీకాకుళం

"సౌజన్యా... నీకోసం ఎవరో వచ్చారు!"

స్నేహితురాలి పిలుపు విని లేచికూర్చుంది. ఎదురుగా కిరీటి నిలబడివున్నాడు- చేతిలో గిఫ్ట్‌ప్యాకెట్‌తో. వెంటనే లేచి-

"కూర్చోండి..." అంది స్టూలు చూపిస్తూ.

"సారీ... మిమ్మల్ని డిస్టర్బ్ చేసినట్లున్నాను!" అన్నాడు.

"ఫర్వాలేదు. ఆల్రెడీ డిస్టర్బ్‌డ్‌గానే ఉన్నాను..."

ఎందుకని అడగలేదు అతను. చెప్పే విషయమే అయితే తనే చెబుతుందని ఊరుకున్నాడు.

గిఫ్ట్ ఆమె చేతిలో పెట్టి, "కంగ్రాచ్యులేషన్స్! పెళ్ళికొడుకు ఏ గదిలో ఉన్నాడో చెప్పండి... ఒకసారి కలిసి కంగ్రాచ్యులేషన్స్ చెబుతాను" అన్నాడు కిరీటి.

"ఆయన ఇంకా విడిది నుంచి రాలేదు. వస్తారో, రారో కూడా తెలియదు."

కిరీటి అర్థంకానట్టు చూశాడు ఆమెవైపు.

సౌజన్య వెక్కివెక్కి ఏడవసాగింది.

"సౌజన్యగారూ... ప్లీజ్- ఏడవకండి. ఇలాంటి సమయంలో మీరు కంటతడి పెట్టకూడదు. ప్లీజ్... కంట్రోల్ చేసుకోండి!"

రెండు నిమిషాల తర్వాత కళ్ళు తుడుచుకుని, కిరీటి వైపు తిరిగి-

"కిరీటిగారూ... నాకీ పెళ్ళి ఇష్టం లేదు" అంది.

"ఎందుకు ఇష్టం లేదు?" కంగారుగా అడిగాడు.

సౌజన్య పెళ్ళిచూపుల రోజు నుంచి జరిగినదంతా అతనికి చెప్పింది.

"కిరీటిగారూ! నేను చదువుకున్నాను. మంచి ఉద్యోగంలో ఉన్నాను. అనాకారిని కాను. అయినా రెండు లక్షలు మేము వాళ్ళకు ఎందుకివ్వాలి? కట్నం అడిగే సంబంధం చేసుకోనని నేను ఎంత మొత్తుకున్నా- నా మాటకు, నా ఆలోచనలకు విలువ ఇవ్వకుండా ఈ సంబంధం ఖాయం చేశారు నా తండ్రి. ఆడపిల్లనైనా నాకూ ఓ మనసుందనీ, నా మనసు విరిగిపోయేలా ప్రవర్తించిన ఆ వ్యక్తిని పెళ్ళిచేసుకోనని ఎంత చెప్పినా, ఆ యాభైవేలూ తీసుకురావడానికి ఇంకా ప్రయత్నిస్తూనే ఉన్నారాయన.

ఇక పెళ్ళికొడుకు- పెద్ద చదువులు చదువుకుని, మంచి ఉద్యోగం చేస్తూ కూడా తేరగా వచ్చే డబ్బు కోసం ఆశపడేవాడు. ఒక కుటుంబం చితికిపోయినా, వీధిన పడినా ఫరవాలేదు-

తనకు రావాల్సిన డబ్బు అందేవరకూ విడిది నుంచి కదలిరానని పట్టుబట్టిన సంస్కారహీనుడు. మీరే చెప్పండి... ఎన్నో ఆశలతో అతని ఇంట్లో అడుగుపెట్టవలసిన నేను- విరిగిన మనసుతో, అసహ్యంతో ఎలా అతనితో జీవితం పంచుకోమంటారు?"

"మీ బాధ నేను అర్థంచేసుకోగలను. కానీ, ఇప్పుడేం చేయగలం మనం?" అన్నాడు కిరీటి.

"ఇంకా పూర్తిగా అయిపోలేదు కిరీటిగారూ... మీరు నాకో సహాయం చేస్తారా?"

"చెప్పండి... తప్పకుండా చేస్తాను."

"ముహూర్త సమయం లోపల నాకొక వరుణ్ణి చూసిపెట్టండి. అతను ఎలావున్నా ఫరవాలేదు. ఏం చేస్తున్నా ఫరవాలేదు. ఏ కులమైనా ఫరవాలేదు. ఏమీ చదవకున్నా ఫరవాలేదు. కానీ... కాని అతనికి 'మనసు' మాత్రం ఉండాలి. ప్లీజ్... నాకోసం వెతికిపెట్టరూ..?!"

"అదెలా సాధ్యం?"

"అవును. ఇంత తక్కువ సమయంలో సాధ్యం కాదు. మా నాన్న ఆ యాభైవేలూ తెచ్చి అతని చేతిలో పెట్టకమానడు. నేను ఆ దురాశాపరుడి భార్య కాక తప్పదు. పోనీ, ఇంకో పని చెప్తాను... చేయగలరా?"

చెప్పమన్నట్టు చూశాడు.

"నా క్యారెక్టరు మంచిది కాదని మగపెళ్ళివారికి వార్త అందేలా చేయండి. అది విన్న పెళ్ళికొడుకు ఆ లోపాన్ని సరిపుచ్చుకోవడానికి మరో లక్ష అడుగుతాడు. మా నాన్న అంత డబ్బు ఇవ్వలేరు. కనుక పెళ్ళి ఆగిపోతుంది."

కిరీటి ఆమె వైపు జాలిగా చూశాడు.

"మీరు ధైర్యంగా ఉండండి. ఆ భగవంతుడిని నమ్ముకోండి. అంతా మంచే జరుగుతుంది మీకు. నేను మన ఆఫీస్ స్టాఫ్ వచ్చారేమో చూసివస్తాను" అంటూ బయటకు నడిచాడు.

బయట అప్పుడే అక్కడికి చేరుకున్న ఆఫీస్ స్టాఫ్ కనిపించారు. నెల్లూరు నుంచి రెండు టాటా సుమోలు మాట్లాడుకుని దాదాపు పాతికమంది వచ్చారు.

"హలో కిరీటిగారూ... ఎప్పుడొచ్చారు మీరు?"

– అతని కొలీగ్ కళ్యాణి అడిగింది.

"నేను వచ్చి అరగంట అయింది. చీరాలకు నిన్నరాత్రే వచ్చాను" అన్నాడు కిరీటి. చీరాలలో అతని తల్లిదండ్రులు ఉంటున్నారు.

"సౌజన్య ఎక్కడుంది?"

"లోపల గదిలో ఉంది. ఆమె చాలా బాధలో ఉంది. ముందు మీరొక్కరు వెళ్లి ఓదార్చండి!" అన్నాడు కిరీటి కళ్యాణితో మెల్లగా.

"బాధ ఏమిటి?"

– ఆశ్చర్యంగానే అయినా కాస్త గట్టిగానే అడిగింది కళ్యాణి.

కిరీటి సౌజన్య తనతో చెప్పిన విషయం స్టాఫ్ అందరికీ చెప్పాడు.

"పోలీసులకి పట్టివ్వాలి అలాంటి మనుషుల్ని!"

– కోపంగా అంది కళ్యాణి.

"అవన్నీ తర్వాత! ముందు ఆమె ప్రాబ్లమ్ ఎలా సాల్వ్ చెయ్యాలో ఆలోచించండి!" అన్నాడు శ్రీనివాస్. అతను కళ్యాణికి భర్త. అదే డిపార్ట్‌మెంట్‌లో పనిచేస్తున్నాడు.

"నేను వెళ్లి సౌజన్యతో మాట్లాడి వస్తాను. మీరు ఇక్కడే ఉండండి!" అంటూ కళ్యాణి సౌజన్య ఉన్న గది ఎక్కడుందో కిరీటిని అడిగి తెలుసుకుని లోపలికి నడిచింది.

కిరీటి మిగిలిన స్టాఫ్‌మెంబర్స్‌ని డైనింగ్ హాలుకి తీసుకెళ్లాడు.

●

"అక్కా... నిన్ను అరగంటలో పెళ్ళిపీటల దగ్గరికి తీసుకురమ్మన్నారు నాన్నగారు. నీకు మేకప్ చేయడానికి నీ ఫ్రెండ్స్‌ని పిలిచాను" అంది ఉమ- మంచంపై పడుకునివున్న సౌజన్యను సమీపించి.

"పెళ్ళికొడుకు అతనేనా?"

- అనుమానంగా అడిగింది సౌజన్య.

"ఇంకెవరనుకుంటున్నావ్?" అర్థంకానట్టు చూస్తూ అడిగింది ఉమ.

తన మనసులోని మాటను ఉమతో చెప్పడానికి సంకోచించింది సౌజన్య.

"మా స్టాఫ్ ఎక్కడ ఉన్నారు?" ఉమను అడిగింది.

ఆమె మనసులో ఏదో ఆశ! కళ్యాణిని గాని, కిరీటిని గాని ఏదో ఒకటి చేసి పెళ్ళికొడుకును మార్చడం గాని, ఈ పెళ్ళి క్యాన్సిల్ చేయడం గాని చేస్తారన్న ఆశ.

"భోజనాలయ్యాక కనబడలేదు నాకు. సెకండ్ షోకి వెళ్లారేమో!" అంది ఉమ.

బాధగా నిలబడిపోయింది సౌజన్య.

ఇంతలో ఆమె స్నేహితురాళ్ళు వచ్చి ఆమెను పెళ్ళికి సిద్ధం చెయ్యసాగారు.

సరిగ్గా ఒంటిగంటకు ఆమెను కళ్యాణవేదిక మీదకు పిలుచుకు వచ్చారు.

అప్పటికే పెళ్ళికొడుకు పీటలపై కూర్చునివున్నాడు. సౌజన్య తల వంచుకుని పీటలపై కూర్చుంది- తన కన్నీరు ఎవరికీ కనబడకుండా.

పురోహితులు మంత్రాలు చదువుతున్నారు.

"అక్కా! నీ ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చునివున్నాడే- ఆయన ఎవరో నీకు తెలుసా?" ఉమ అడిగింది మెల్లగా.

సౌజన్య తల ఎత్తి ఎదురుగా కూర్చునివున్న వ్యక్తిని చూసింది. కళ్ళ నిండుగా నీరు ఉన్నందువల్ల అతనెవరో ఆమెకు స్పష్టంగా కనిపించలేదు.

"బాగా చూడక్కా..!" ఉమ అంది మళ్లీ.

ఈసారి కళ్ళు తుడుచుకుని చూసింది...

ఎదురుగా మొదటి వరుసలో పెళ్ళికొడుకు కూర్చునివున్నాడు.

ఆశ్చర్యంగా తన ప్రక్కన కూర్చున్న వ్యక్తిని చూసింది. అతను కిరీటి. ఆమె ఆనందానికి హద్దులేకపోయింది.

కిరీటి ఆమె వైపు చూసి నవ్వాడు.

'నీకు నేనున్నాను' అన్న భరోసా ఆ నవ్వులో కనిపించింది ఆమెకు.

"ఇది ఎలా సాధ్యమైంది?" ఉమను అడిగింది.

"వారిద్దరి వల్ల సాధ్యమైంది!" అంటూ వేదిక వైపు వస్తున్న దంపతుల్ని చూపించింది ఉమ.

వాళ్ళు... కళ్యాణీ శ్రీనివాస్‌లు.

●

స్టాఫ్ అందరూ నెల్లూరుకి బయలుదేరుతూంటే సౌజన్య కళ్యాణిని దూరంగా పిలుచుకుని వెళ్లి, "నాకు కొన్ని అనుమానాలు ఉన్నాయి. వాటిని నీవు తీర్చాలి!" అంది.

"చెప్పు చెప్పు... ఏమిటి నీ డౌట్స్?"

– చిలిపిగా నవ్వుతూ అంది కళ్యాణి.

"ఛ... ఆ డౌట్లు కావు. కిరీటిగారు ఈ పెళ్ళికి తనంతట తానే ఒప్పుకున్నారా?"

"అవును. ఇందులో ఎవరి బలవంతమూ లేదు. ఆయన మనస్ఫూర్తిగా ఒప్పుకునే చేసుకున్నారు."

"మరి, ఆ పెళ్ళికొడుకు తరఫువాళ్ళు గొడవ చెయ్యలేదా?"

"కిరీటి స్నేహితుడు జమాలయ్య అని ఈ ఊరిలో సి.ఐ.గా పనిచేస్తున్నారు. ఆయనే డీల్ చేశారు వాళ్ళని. ఇంకో విషయం... మీ నాన్నగారు వాళ్ళకిచ్చిన డబ్బును నగదు రూపంలో కొంత, నగల రూపంలో కొంత రికవర్ చేశాము. అవీ చాలకుంటే స్టాంపు పేపర్లపై సంతకాలు చేయించుకుని వారంరోజుల్లో మీ డబ్బు మీకు తిరిగి ఇవ్వకుంటే కోర్టులో కేసు వేసేవిధంగా ఏర్పాటుచేశాము."

"అలాగా... వెరీగుడ్! మరి, ఆ పెళ్ళికొడుకు వెళ్లిపోకుండా అక్కడే కూర్చున్నాడేం?"

"అది మావారి ఆలోచన! మనసులు కలిస్తే పెళ్ళి ఎంత ఆనందంగా జరుపుకోవచ్చో, డబ్బు ప్రాధాన్యత లేని పెళ్ళి ఎంత మధురమైన అనుభూతిలా ఆ వధూవరుల గుండెల్లో నిలిచిపోతుందో అతనికి తెలియడం కోసం పెళ్ళితంతు అయ్యేవరకు వాళ్ళు కదలకూడదని కండిషన్ పెట్టారాయన. పోలీసు కేసుకు భయపడి మేము చెయ్యమన్నదల్లా చేశారు వాళ్ళు. మీ నాన్నగారిని ఒప్పించడానికే మాకు ఎక్కువ సమయం పట్టింది."

"కిరీటిగారి తల్లిదండ్రులు ఎలాంటి అభ్యంతరాలూ చెప్పకుండా ఒప్పుకున్నారా?"

"వాళ్ళు ఎంతో సంతోషించారు. 'మంచి పనులు చేయడానికి అవకాశాలు చాలామందికి వస్తాయి. కానీ, చేయడానికి మంచిమనసు మాత్రం కొందరికే ఉంటుంది. ఆ కొంతమందిలో నువ్వున్నందుకు నాకు ఆనందంగా ఉంది' అని కొడుకుని ఎంతగానో మెచ్చుకున్నారు కిరీటి తండ్రి. ఫోన్లోనే బంధుమిత్రులకు విషయం చెప్పి వీలైనంత మందిని పెళ్ళికి రప్పించారు ఆయన. కట్నం గురించి అడిగితే 'బంగారు బొమ్మలాంటి అమ్మాయిని ఇస్తున్నారుగా! అంతకుమించి కట్నం ఏం కావాలి మాకు?' అన్నారు కిరీటి తల్లి."

సౌజన్య రెండుచేతులూ జోడించి, "మీ ఋణం ఈ జన్మలో తీర్చుకోలేను" అంది కళ్ళనీళ్లతో.

"ఛ... ఏం మాటలవి? నీవు థాంక్స్ చెప్పాల్సింది కిరీటిగారికి. అతని తల్లిదండ్రులకు. వాళ్ళ మనసులు నొప్పించకుండా చూసుకో! మంచి ఇల్లాలిగా, మంచి కోడలిగా పేరు తెచ్చుకోవాలి

నువ్వు. నేను వెళ్లివస్తాను. ఐ విష్ యూ ఎ వెరీ వెరీ హ్యాపీ మ్యారీడ్ లైఫ్!" అంటూ సెలవు తీసుకుంది కళ్యాణి.

•

తిరుగు ప్రయాణంలో కళ్యాణితో ఆమె కొలీగ్ సుమతి అడిగింది-

"కిరీటిగారు పదకొండు గంటల వరకూ మాతో పిచ్చాపాటి మాట్లాడుతూ కూర్చుని ఉన్నారు. మరో పావుగంటలో తను సౌజన్యను పెళ్ళిచేసుకుంటానని చెప్పారు. అంతతక్కువ వ్యవధిలో ఆయన నిర్ణయం తీసుకోవడం వెనుక ఏదైనా కారణం ఉందా?"

"ఉంది. కిరీటి స్వతహాగా మంచివాడే కాని, నిర్ణయాలు తొందరగా తీసుకోడు. తొందరపాటు నిర్ణయాలు మంచిది కాదు. నిజమే... కాని, సరైన సమయంలో సరైన నిర్ణయం తీసుకోకపోతే తర్వాత బాధపడాల్సి వస్తుంది. నిజానికి కిరీటి సౌజన్యను ప్రేమించాడు. అయితే... ఆ విషయం ఆమెతో చెప్పడానికి ఆలస్యం చేశాడు. ఈలోపల సౌజన్య పెళ్ళిచూపులకు వెళుతున్నానని అతనితో చెప్పింది. అప్పుడు కూడా అతను తన మనసులోని మాట ఆమెతో చెప్పలేదు. బహుశా... 'ఇంకా పెళ్ళిచూపులే కదా- అన్నీ కుదరాలి కదా!' అనుకొని ఉంటాడు. సౌజన్య పెళ్ళి నిశ్చయం అయిందన్న విషయం తెలిసినప్పట్నుంచీ అతనిలో స్తబ్దత గమనించాను నేను.

నిన్నరాత్రి మరో అవకాశం వచ్చింది అతనికి. అప్పుడూ ఏ నిర్ణయం తీసుకోనంటాడు. అన్ని పుస్తకాలు చదివిన మనిషి తన స్వంత విషయంలో కాస్త ధైర్యం చూపనంటాడు. ఎటూ పెళ్ళి క్యాన్సిల్ అయిపోతుందన్న ధీమా అతనిలో కనిపించింది నాకు. వెంటనే నేనూ, మావారు ఓ పథకం ఆలోచించి అతనితో 'సౌజన్య బావ మరో అర్ధగంటలో ఊరినుంచి వస్తున్నాడనీ, సౌజన్యను చేసుకోమని అతన్ని కోరుతామనీ, అతనికి ఉద్యోగం లేదు కాబట్టి అతను ఒప్పుకునే అవకాశం ఉందని' కిరీటితో చెప్పాము. అంతే... వెంటనే తన ఇంటికెళ్లి తల్లిదండ్రులతో మాట్లాడి, మళ్లీ మా దగ్గరికి వచ్చి సౌజన్యను చేసుకుంటానన్నాడు. అతనికి వచ్చిన చివరి అవకాశం ఇది అని తెలుసుకున్నాడు. కాబట్టి వెంటనే నిర్ణయం తీసుకున్నాడు" అంది కళ్యాణి.

"మంచి పని చేశారు. వెయ్యి అబద్ధాలు ఆడకుండా ఒక అబద్ధంతోనే ఈ పెళ్ళి జరిపించారు" అంటూ కళ్యాణినీ, శ్రీనివాస్‌నీ మెచ్చుకున్నారు- వారితో ప్రయాణిస్తున్న సహోద్యోగులు.